

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. С., 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., II ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Румяна Б. Пенева

Членове: Иванела Ат. Караджова
Трифон Ив. Минчев

при участието на секретаря Стефани Хр. Чапанова като разгледа докладваното от Трифон Ив. Минчев Въззивно търговско дело № 20265501000003 по описа за 2026 година

Производството е на основание чл. 258 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на “Т.**” ЕАД против Решение № 915/16.10.2025 г., по гр.д. № 3299/2024 г., на Районен съд С.. Във въззивната жалба са наведени доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, изложени са съображения и оплаквания в жалбата, направено е искане да се отмени обжалваното решение, в частта, с която съдът е отхвърлил иска за главница в размер на 17308,35 лв. Претендират се разноските по делото.

В законния срок е постъпил писмен отговор от страна на въззиваемия, в която е взето становище, че жалбата е неоснователна, а решението е законосъобразно и правилно, изложени са подробни аргументи в тази връзка, направено е искане да е отхвърли жалбата и да се потвърди първоинстанционното решение. Претендират се разноски.

Окръжен съд – гр. С., в настоящият си състав, след като обсъди данните по първоинстанционното и въззивното производства, **УСТАНОВИ:**

От приложеното ч.гр.дело №1396/2024г. по описа на РС С., е видно, че ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение за сумата от 24859,70лв. – главница по Договор за потребителски кредит

№720031254976/24.10.2022г., 9057,24лв. – договорна лихва за периода от 05.03.2023г. до 06.02.2024г., 1709,41лв. – мораторна лихва за периода от 05.03.2023г. до 14.03.2023г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението в съда до окончателното изплащане на вземането. Със заявлението се претендират и направените разноски по делото. Съдът е уважил заявлението и е издал Заповед за изпълнение №741/27.03.2024г., с която е разпоредил на длъжника Н. М. Н. да заплати на „Т.**“ ЕАД, сумата от 24859,70лв. – главница по Договор за потребителски кредит №720031254976/24.10.2022г., 9057,24лв. – договорна лихва за периода от 05.03.2023г. до 06.02.2024г., 1709,41лв. – мораторна лихва за периода от 05.03.2023г. до 14.03.2023г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението в съда 25.03.2024г. до окончателното изплащане на вземането, както и разноски по делото представляващи държавна такса в размер на 712,53лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 150,00лв. Издаден е и изпълнителен лист.

Срещу издадената заповед за изпълнение е постъпило възражение в законоустановения срок от страна на ответника. Поради тази причина съдът намира, че за ищеца се е породил правен интерес да предяви настоящия установителен иск.

От представените и приети като писмени доказателства копие на Договор за потребителски кредит №720031254976/24.10.2022г., Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредити от „Т.**“, Заявление декларация за установяване на договорни отношения, Декларация по ЗМИП, Декларация за определяне на изискванията и потребностите и за присъединяване на застраховано лице към застрахователна програма, Застрахователен сертификат, Общи условия, се установява, че страните са сключили Договор за потребителски кредит №720031254976/24.10.2022г.

По делото е представено копие на Уведомление за предсрочна изискуемост от 10.01.2024г., с обратна разписка, от което се установява, че поради неплащане в срок на погасителни вноски ищецът е обявил кредита за предсрочно изискуем, което обстоятелство е надлежно съобщено на кредитополучателя.

От приетото като писмено доказателство копие на Извлечение от

счетоводни книги на „Т.**“ ЕАД от 14.03.2024г. се установява размерът на дължимите суми по кредита към 14.03.2024г., за който размер е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение и е предявен и настоящият иск.

По делото са приети като писмени доказателства заверени преписи от Решение №155/29.04.2024г. по т.дело №359/2023г. по описа на Окръжен съд гр.С. и Решение №398/07.11.2024г. по в.т.дело №421/2024г. по описа на Апелативен съд гр.Пловдив, от които се установява, че по предявен от ответника по настоящото производство конститутивен иск за признаване за нищожен на процесния договор за кредит, Договор за потребителски кредит №720031254976/24.10.2022г., сключен между страните, е признат за нищожен, като противоречащ на разпоредби на ЗПК.

Съгласно заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ответникът е дължал на ищеца сумите, посочени в извлечението от сметки. Вещото лице изрично уточни, че е взело данни само от ищеца, който не е отразил плащанията по изпълнителното дело, за които бяха представени доказателства от ответника.

Видно от приетите по делото като писмени доказателства копия на Удостоверение по изп.дело №20247650401190 по описа на ЧСИ Г.И. и съобщение по изп.дело №20247650401190 по описа на ЧСИ Г.И., по изпълнителния лист, издаден по ч.гр.дело №1396/2024г. по описа на РС-С. е било образувано изп.дело №20247650401190 по описа на ЧСИ Г.И.. По същото са постъпили няколко плащания, с които е погасено изцяло задължението по изпълнителния лист и съответното дело е прекратено.

Предвид установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

При констатираната допустимост на жалбата, съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

В случая предявения иск е отхвърлен, като неоснователен поради плащане. За да постанови този резултат СтРС е взел предвид фактите, настъпили след подаване на исковата молба и е направил извод, че ответникът

не дължи на ищеца сумите, претендирани с исковата молба, тъй като, от една страна, договорната и мораторната лихва не се дължат поради нищожност на договора за кредит, а от друга страна – главницата не се дължи поради погасяването ѝ по изп. дело.

В този смисъл съдът намира направените от въззивника възражения във въззивната жалба за неоснователни. Безспорно събраната в изпълнителното производство сума съставлява погасяване на дълга по заповедта за незабавно изпълнение чрез плащане, от което следва, че тази сума не е платена без основание и не се дължи връщането ѝ. С направеното плащане от длъжника, вземането на кредитора е погасено. То не съставлява двойно плащане за да се иска обратен изпълнителен лист. Двойно плащане е налице, когато сборът на сумата, получена от кредитора чрез осъществено принудително събиране на вземането в образувания изпълнителен процес, и сумата, погасена доброволно от длъжника извън образувания изпълнителен процес, надхвърля по размер вземането, предмет на заповедта за изпълнение.

Предвид горното, настоящия съдебен състав намира, че изводите на първоинстанционния съд са правилни, поради което въззивната жалба следва да се остави без уважение, а решението потвърдено.

По разноските: с оглед изхода на делото, следва въззивника да заплати на въззиваемия направените разноски в размер на 204,52 евро, представляващи адв. възнаграждение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВАРЖДАВА Решение № 915/ 16.10.2025 г., по гр.д. № 3299/2024 г., на Районен съд С..

ОСЪЖДА „Т.**“ ЕАД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. С.**, да заплати на Н. М. Н., ЕГН: *****, с постоянен адрес гр.С., **, сумата от 204,52 евро (двеста и четири евро и 52 евро цента), представляваща направени от последния разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок

от обявяването му при наличие на касационните основания на чл. 280 ГПК,
пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____